

hør vi dog søge at ordne Sagen saaledes, at vi ikke hovedsagelig tage Hensyn til Statskassens Fordeel, og at ikke denne saa at sige kommer til at lægge Bænk overfor Embedsmændene, som den tvinger til at spille i sit Lotteri, og saa maade vi indrette det hele Forhold saaledes, at Embedsmanden, ved Siden af at faae en tarvelig Forsørgelse efterat være opslidt i Statens Tjeneste, kan tilholdes til ved passende Besparelser at gjøre et passende Indskud, saalænge han tjener, og det til Betyggelse ikke blot for sin egen Alderdom, men ogsaa for sine Efterladte, hvis han døer i Statens Tjeneste. Jeg troer, at det vil blive muligt at forbinde de menneskekjærlige Hensyn, som Udvalget og særlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), der først har bragt denne Tanke ind her i Salen, ville gjøre gjældende, med de øvrige Hensyn, som ville være at tage, dersom Sagen bliver underkastet en anden Behandling end den, som den for Dieblisset har været Gjenstand for. Jeg troer, at man nu i Bestræbelserne for at frelse de Sagestørrelser, der ere foreslaaede af Finantsministeren, og de Pensionsfater, der for Dieblisset bestaae, er traadt Embedsmændene for nær, og navnlig er traadt de lavere stillede Embeds- og Bestillingsmænd meget for nær.

Den ærede Finantsminister tog paa det omtalte Forslag som paa en meget bedst Medicin. Det var kjendeligt, at det mishagede ham i allerhøieste Grad; men at han meente, at Ministeriet, hvis Betydning med Hensyn til denne Sags Gjennemførelse forøvrigt ogsaa jeg personlig skal anerkjende, maatte gaae saavidt som muligt for at søge at bringe sit Hovedforslag, nemlig de foreliggende Lønningslovforslag, igjennem. Jeg tillader mig dog imidlertid, hvad dette Hensyn angaaer, at troe, at den ærede Minister har været noget føieligere, end selve Sagen og Diemedet fordrer. Jeg troer, at det er rigtigere, at denne faaer en god Ordning, end at den faaer en hurtig Ordning. Jeg haaber, at det nærværende Ministeriums Levetid ikke er saa kort, at det ikke skulde blive istand til endnu i en følgende Session at færdigbehandle alle de Spørgsmaal, der hermed staae i Forbindelse. Jeg betragter, forat jeg skal gjentage det, det

nærværende Forslag som henhørende til Pensionsmaterien, og jeg beklager derfor idag dobbelt, hvad jeg allerede har udtalt min Beklagelse af i forrige Session og altid har meent, at Regjeringen af Grunde, der ere mig fuldkommen usforklarlige, ikke har fundet sig foranlediget til samtidig med, at en Revision af Lønningslovene foretoges, tillige at foreslaae en Revision af Pensionsloven. Jeg indseer ikke, at disse Materier kunne adffilles. Det kan være vanskeligt at bestemme, hvilken af dem man skal votere først, men jeg troer ikke, at der kan være Tvivl om, at de bør voteres i den samme Rigsdagsamling. Naar Sagen saaledes kommer under en samlet og navnlig gjentagen Overveelse — og ved denne vil ifølge de Erfaringer, som jeg har om Rigsdagens Forhandlinger, den sidste næsten altid faae en afgjørende Betydning —, saa troer jeg ikke, at man vil gaae Embedsmændene, og navnlig ikke de lavere stillede Embedsmænd, saa nær, som den ærede Minister frygter. Jeg troer ikke, at det vil være nødvendigt, saa at sige, at skære en Rem af deres Hud med Hensyn til den her foreslaaede kunstige tvungne Forsørgelse for at hjerpe den øvrige Fond. — Skal det saa være, finder man, at nogle eller mange Gager ere for høie, eller at Pensionsfaterne, Scalaeti i Pensionsloven, er for fordeelagtig, saa lad os anvende Kniven paa de Steder, hvor man er sikker paa, at den rettelig bør anvendes, og hvor man snarest kan finde sig i at see den anvendt, men lad os ikke skære det Høle over een Ram ved saadanne Forslag, hvorved vi paa eengang ramme baade dem, der kunne, og dem, der ikke kunne taale det, og hvorved vi naturligtviis, naar vi ramme feil, ramme dem, der ikke kunne taale det, i en usforholdsmæssig høj Grad. Jeg finder forøvrigt, at saavel det ærede Udvalg som navnlig den ærede Ordfører fortjene Anerkjendelse og Tak, fordi de have givet deres Idee — som, skjøndt den ikke i sig selv er ny, dog er ny i sin Anvendelse paa Statens Pensionsvæsen, i den Skikkelse, hvori den her foreligger — en bestemt Form, saa at man nogenlunde kan see, hvorledes Forholdet vil stille sig, naar den anvendes paa den Maade, som man først har tænkt sig.